

— To je moguće; ali mi je teško vjerovati. Pogotovu mi je to teško, nakon onoga što sam sinoć, poslije kazališne predstave, čuo u jednom društvu.

— Kakva je to bila predstava?

— »Gelosi« su dali u Gjudeki jednu komediju. Glumila je glasovita Izabela.

— Andreini? »Gelosi« su i tako prva suvremena glumačka družina u Veneciji, a tek s Izabelom!

— Da, Izabela Andreini, ekcelencijo. Kad se danas spomene Izabela, to može da bude samo Andreinka! Divna je to žena! Zanjela je svu publiku.

— Ona je danas slavna umjetnica, a krasotica da joj nema para!

— K svemu tomu: u cvijetu mladosti!

— Istom su joj dvadeset i dvije godine, a već je šesta godina što se je udala za Franju Andreini. Dakle, vi ste se ugodno zabavljali?

— Da bolje nisam mogao. Poslije predstave nije nam srce dalo da se rastanemo, pogotovu kad sam se sjetio da sutradan putujemo, pa nas je nekoliko zašlo u jednu igračnicu kod Rialta.

— A je li bilo sreće?

— Nismo se kartali, tek smo u susjednoj sobi jeli i pili.

— I došli ste u razgovor glede ovih dvaju galijota?

— Slučajno. Ja sam pripovjedio, kakva smo dva opasna zločinca dobili na brod. Ja sam naime vjerovao, da su oni doista krivi.

— Kao što ja još i sad vjerujem!

— Na to me jedan od nazočne gospode upita, da li se sjećam imena tih galijota. Ja mu na to odvratim onako po prilici, jer se nisam točno sjećao kako se zovu. On tada izusti njihova prava prezimena. Taj je gospodin došao prije dva dana iz Splita, a zove se, ako se dobro sjećam Papalić.

— Pa što je on rekao glede tih galijota?

— Rekao je, da su oni baš toliko krivi koliko i on! Naime, da su krivo osuđeni.

— To mi je teško vjerovati, šior Beppo!

— Molim, ekcelencijo. On nam je u kratko pripovjedio o čem se radi.

— Svaka čast tome gospodinu Papaliću, ali ne mogu dozvoliti, da bi se knez Barbarigo, kakav je da je, usudio zavesti krivom osudom i lažnim izvještajem Vijeće »deseto-